

Neposlušni Cvetko.

Mati večkrat so svarili:
„Ljubi Cvetko, sinček mili,
z nožem se mi ne igraj,
lahko se poškodíš kaj!“

Cvetko pa ni bil poslušen,
v roko vzel je nož nabrušen,
vspe na stol se in uzravna,
maha z nožem semintja.

Stol se zurne — in pri priči
nož se mu v oko zapiči.
Cvetko je trpel hudó,
oslepel je na oko . . .

Janko Leban.

Ločitev.

Jadra bela so razpeta,
veter vpraša: »Naj začnem?«
»Čakaj, veter, da slovo še
vzamem, preden grem!«

Stekel k svojcem sem nazaj spet,
veter pravi: »Kam?«
»Čakaj veter, da klobuček
še si poravnam!«

Vzel slovo sem, sedel v barko,
veter pravi: »Zdaj?«
»Ej — še brašnjo sem pozabil,
valje bom nazaj!«

Poravnal sem si klobuček,
veter zapihljal,
barka plava — oh, da še bi
kak izgovor znal!

Oton Zupančič.

Domov, domov . . .

Domov, domov, domov . . .
zvončka iz line sta pela;
in tam od nebeških vrtov
dva angelčka sta prihitela.

Da dete bi zabilo bol,
ker zlate imelo ni mame,
Marija na zlati prestol
v naročje si detece vzame . . .

Umrlo je detece, ah . . .
In čisto njegovo dušico
sta angelčka nesla v rokàh
tja gori pred sveto Trojico . . .

Obleče ga v srajčko takoj,
perutci mu da na ramenci
in v čašico sladek napoj
natoči mu v rajskem studenci.

In hitra kot brzi golob
pomlad je na zemljo stopila,
in detecu s cvetkami grob
pomlad je lepó okrasila . . .

Fran Žgur.

